

Sygn. akt V U 1052/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2013r.

Sąd Okręgowy w Słupsku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSO Barbara Odelska**

Protokolant: st.sekr.sądowy Beata Pezena

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2013r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z odwołania P. K.

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.**

z dnia 3 października 2012 r., znak Rp. (...)

o rentę w związku z wypadkiem przy pracy

oddala odwołanie

UZASADNIENIE

Ubezpieczony P. K. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z dnia 03.10.2012 r., znak Rp. (...), odmawiającej przyznania prawa do renty w związku z wypadkiem przy pracy.

W uzasadnieniu podniósł, że domaga się zmiany zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie jemu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podnosząc że po przeprowadzeniu badań lekarskich i analizie dokumentacji medycznej lekarz orzecznik ZUS i komisja lekarska ZUS orzekły, iż ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Sąd Okręgowy ustalił, następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony P. K., lat 33, urodzony (...), wykształcenie zawodowe, posiada zawód wyuczony –stolarz-lakiernik. Od 24.06.2006 roku prowadzi własną działalność gospodarczą sprzedaż hurtowa odpadów i złomu oraz towarowy transport drogowy pojazdami uniwersalnymi. Pracuje nadal.

03.12.2010 r. ubezpieczony uległ wypadkowi przy pracy.

W dniu 29.06.2012 roku ubezpieczony złożył wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 09.08.2012 roku orzekł, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Ubezpieczony wniósł sprzeciw od powyższego orzeczenia do komisji lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 24.09.2012 r. podtrzymała stanowisko Lekarza orzecznika ZUS.

Zaskarżoną decyzją z dnia 03.10.2012 r. odmówiono ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, któremu uległ w dniu 03.12.2010 r.

Dowód: akta rentowe: wniosek k. 1-2, wpis do ewidencji działalności gospodarczej z dnia 23.02.2006 r. dokonany przez Burmistrza Miasta L.- k. 11 , zaskarżona decyzja k. 25, orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 09.08.2012 roku k. 23 , orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 24.09.2012 roku k. 24

Stwierdzone u ubezpieczonego schorzenie ortopedyczne tj. ograniczenie ruchomości prawego stawu skokowego po operacyjnym leczeniu złamania trójskostkowego goleni prawej nie czyni jego niezdolnym do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W ocenie biegłego ortopedy okres i zastosowane leczenie był wystarczający do pełnej konsolidacji kości i niezbędnej rehabilitacji ubezpieczonego. Biegły podniósł jedynie, że przeciwwskazana jest u P. K. ciężka praca fizyczna wymagająca długotrwałego chodzenia.

Dowód: akta sprawy: protokół badań sądowo-lekarskich z dnia 02.01.2013 r.- k. 14-14 v.

Żadna ze stron nie kwestionowała opinii biegłego ortopedy.

(bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego P. K. nie zasługuje na uwzględnienie.

Organ rentowy wydając zaskarżoną decyzję odmawiającą ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy oparł się na przepisach ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst z. U. z 2009 roku, nr 167, poz. 1322 ze zm.).

Sąd Okręgowy zważył, iż w sprawie nie było sporne, iż ubezpieczony uległ wypadkowi przy pracy w rozumieniu art. 3 powołanej ustawy wypadkowej. Sporne było, czy w związku z wypadkiem jest niezdolny do pracy zarobkowej albowiem stosownie do art. 6 ust. 1 pkt 6 w/w ustawy z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje „renta z tytułu niezdolności do pracy” - dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej. W myśl art. 17 ust. 1 w/w ustawy przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

Definicję niezdolności zawiera przepis art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.), który stanowi, że niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 2 i 3 w/w ustawy).

Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 w/w ustawy).

Dokonując zaś oceny przewidywanego okresu niezdolności do pracy zarobkowej bierze się pod uwagę przesłanki wynikające z treści § 6 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz. U. nr 273, poz. 2711), czyli charakter i stopień naruszenia sprawności organizmu oraz rokowania odzyskania zdolności do pracy. Treść powołanych przepisów obliguje do tego, aby niezdolność do pracy rozpatrywać indywidualnie w odniesieniu do konkretnej osoby, przy uwzględnieniu jej stanów chorobowych, wieku, kwalifikacji.

Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe na powyższą okoliczność, dopuszczając dowód z opinii biegłego lekarza sądowego ortopedy jako odpowiedniego ze względu na schorzenia ubezpieczonego.

W ocenie biegłego ortopedy stwierdzone u ubezpieczonego P. K. schorzenie ortopedyczne tj. ograniczenie ruchomości prawego stawu skokowego po operacyjnym leczeniu złamania trójkostkowego goleni prawej nie czyni jego niezdolnym do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W ocenie biegłego okres i zastosowane leczenie było wystarczające do pełnej konsolidacji kości i niezbędnej rehabilitacji ubezpieczonego. Biegły podniósł jedynie, że przeciwwskazana jest u P. K. ciężka praca fizyczna wymagająca długotrwałego chodzenia.

Sąd uznał opinię biegłego lekarza ortopedy za wiarygodny dowód w sprawie i w pełni podzielił ustalenia oraz wynikające z niej wnioski. Opinię ocenił jako rzetelną, fachową i obiektywną. Została bowiem sporządzona przez lekarza o specjalizacji odpowiadającej schorzeniom zdiagnozowanym u wnioskodawcy, posiadającego bogatą wiedzę medyczną oraz znaczne doświadczenie zawodowe. Opinia biegłego zawiera kompleksową i wyczerpującą ocenę stanu zdrowia wnioskodawcy i uwzględnia wpływ rozpoznanego u niego schorzenia na zdolność do pracy, jednocześnie zawierają przekonujące uzasadnienie w zakresie rozpoznanych schorzeń oraz przyczyn, dla których wnioskodawca nie powinien być uznany za niezdolnego do pracy. Zdaniem Sądu, opinia biegłego w rozpoznawanej sprawie, została wydana na podstawie właściwych przesłanek (badań lekarskich, zaświadczeń o stanie zdrowia i przebytych leczeniach). Zważyć należy, że opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi rozeznanie i zrozumienie dziedziny (rozstrzyganej kwestii) wymagającej wiadomości specjalnych. W tym znaczeniu biegły jest pomocnikiem sądu, jednakże prezentuje własne stanowisko w kwestii, którą sąd rozstrzyga. Biegły zachowuje niezawisłość co do merytorycznej treści opinii, co zapewnia prawidłową rolę tej opinii w postępowaniu sądowym (orz. Sądu Najwyższego z 7 stycznia 1997 r., I CKN 44/96, niepubl.). Według wyroku Sądu Najwyższego z 14 marca 2007 r., III UK 130/06, LexPolonica nr 1871267 (OSNP 2008, nr 7-8, poz. 113) opinia biegłych dostarcza sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie rentowe.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, że sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków wyrażonych w opinii biegłych jest jednym z podstawowych kryteriów oceny dokonywanej przez sąd, niezależnie od kryteriów zgodności z zasadami wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii. (tak postanowienie SN 2000.11.27. I CKN 1170/98 OSNC 2001 nr 4 poz. 84) Niewątpliwie w niniejszej sprawie opinia biegłego jest stanowcza i zdecydowana.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że do dowodu z opinii biegłego nie mogą mieć zastosowania wszystkie zasady prowadzenia dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c., a zatem sąd nie jest obowiązany dopuścić dowód z opinii kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia nie jest korzystna dla strony. (wyrok sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 r., II CR 817/73, nie publikowany). Żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania. - wyrok z dnia 10 września 1999 r., II UKN 96/99, OSNAPUS 2000, nr 23, poz. 869; podobne poglądy były już wielokrotnie wyrażane w wyrokach z dnia 6 marca 1997 r., II UKN 23/97, OSNAPUS 1997, nr 23, poz. 476, z dnia 21 maja 1997 r., II UKN 131/97, OSNAPUS 1998, nr 3, poz. 100 oraz z dnia 18 września 1997 r., (...), OSNAPUS 1998, nr 13, poz. 408. Wielokrotnie też Sąd Najwyższy stwierdzał, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii. Wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, OSNAPUS 2000, nr 22, poz. 807, z dnia 14 maja 1997 r., II UKN 108/97, OSNAPUS 1998, nr 5, poz. 161, z dnia 18 września 1997 r., II UKN 260/97, OSNAPUS 1998, nr 13, poz. 408 oraz z dnia 10 grudnia 1997 r., II UKN 391/97, OSNAPUS 1998, nr 20, poz. 612. Powinność sądu

powołania innych biegłych Sąd N.wyższy dostrzegał wtedy, gdy pierwotna opinia budziła istotne i nie dające się usunąć wątpliwości, a zainteresowana strona wykazywała nieporadność w zgłaszaniu odpowiednich wniosków dowodowych lub gdy wniosek o powołanie kolejnego biegłego uzasadniony był dokumentacją leczenia schorzeń nierozpoznanych przez biegłych. Tak wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r., II UKN 248/98, OSNAPUS 1999, nr 20, poz. 666, z dnia 2 czerwca 1998 r., II UKN 88/98, OSNAPUS 1999, nr 11, poz. 373, z dnia 16 grudnia 1997 r., II UKN 406/97, OSNAPUS 1998, nr 21, poz. 643, z dnia 10 grudnia 1997 r., II UKN 394/97, OSNAPUS 1998, nr 20, poz. 614, z dnia 18 września 1997 r., II UKN 260/97, OSNAPUS 1998, nr 13, poz. 408, z dnia 14 kwietnia 1999 r., II UKN 546/98, OSNAPUS 2000, nr 11, poz. 440 oraz z dnia 23 czerwca 1999 r., II UKN 5/99, OSNAPUS 2000, nr 17, poz. 666.

W ocenie Sądu Okręgowego taka sytuacja jednak nie zachodzi w niniejszej sprawie.

Żadna ze stron nie kwestionowała opinii wydanej w przedmiotowej sprawie przez biegłego ortopedę B. Ł.. Zatem Sąd Okręgowy przyjął ustalenia oraz wnioski w niej zawarte jako zgodne ze stanem faktycznym.

Sąd rozpoznając sprawę miał na uwadze, że o prawie do renty z tytułu niezdolności do pracy decyduje taki stopień nasilenia schorzeń, który obiektywnie - na podstawie opinii biegłych specjalistów, czyni osobę ubezpieczoną co najmniej częściowo niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Aktualnie stopień nasilenia rozpoznanego u P. K. schorzenia, takiego twierdzenia nie uzasadnia. Nie mogą być zatem uwzględniane jedynie subiektywne odczucia ubezpieczonego zgłoszone w odwołaniu od decyzji, w którego ocenie zły stan zdrowia czyni go niezdolnym do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Z tych racji natury faktycznej i prawnej odwołanie ubezpieczonego należało uznać za bezzasadne i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzec jak w sentencji wyroku.